

บทที่ 2

สาธารณรัฐประชาชนจีน

The People's Republic of China

1. ลักษณะทั่วไป (General Background)

ประเทศจีนมีชื่อเต็ม คือ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (The People's Republic of China) ตั้งอยู่ในทวีปเอเชียตะวันออก มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 3,691,520 ตารางไมล์ หรือ ประมาณ 9,561,000 ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ 1,151,487,000 คน (ข้อมูล ปี ค.ศ. 1994) ส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ ศาสนาขงจื้อ ลัทธิเต๋า มีกรุงปักกิ่ง (Beijing) เป็นเมืองหลวง ซึ่งเป็นศูนย์กลางทางการศึกษา ศูนย์กลางของการค้า เป็นต้น สกุลเงิน คือ หยวน (Yuan) ซึ่ง 1 หยวนประมาณ 5 บาทไทย สาธารณรัฐประชาชนจีนมีการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ (Communist) สินค้าออกของประเทศ คือ ขาว ฝ้าย ชา ส่วนสินค้าเข้าส่วนมากจะเป็นเหล็กและเหล็กกล้า ผลิตภัณฑ์ผ้า อุปกรณ์ทางการเกษตร (Webster's New Encyclopedic Dictionary, 1993: 1539)

ธนบัตรของสาธารณรัฐประชาชนจีน ราคา 5 หยวน

2. พัฒนาการด้านการศึกษา (Education Development)

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและเป็นแหล่งรวมอารยธรรมและวัฒนธรรมอันเก่าแก่มากกว่า 5,000 ปี ในอดีตประชาชนได้รับการศึกษาแบบพื้นบ้าน (Indigenous Education) ซึ่งได้แก่การอบรมการประกอบอาชีพโดยเฉพาะทางด้านเกษตรกรรม ประวัติศาสตร์ทางการศึกษาของจีนได้เริ่มกันอย่างเห็นได้ชัดในสมัยการปกครองของราชวงศ์ชัง (Shang Dynasty) ซึ่งเมื่อประมาณ 3,000 ปีเศษ ซึ่งชาวจีนได้เรียนรู้วิธีการใช้ปรอทและเหล็ก

มาเป็นเครื่องมือต่างๆ ตลอดจนการรู้จักทำเครื่องปั้นดินเผา (Earthen Ware) และการทอผ้าไหม (ธงชัย สมบูรณ์, 2543: 9) การทอผ้าไหมของจีนมีความเจริญมาก การศึกษาในสมัยนี้ยังเป็นการศึกษาแบบอรรถาศัย (Non-formal Education) มีการสอนแบบถ่ายทอดข้อความรู้ต่าง ๆ ภายในบ้านหรือสำนักต่างๆ นอกจากนี้ยังได้มีความเจริญอย่างมากในเรื่องของการค้าขายกับต่างประเทศผ่านเส้นทางสายไหม (Silk Road) ซึ่งเป็นเส้นทางคมนาคมจากตะวันออกสู่ตะวันตก (ชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียน) หนึ่งนในสมัยซ่งและหยวน (Song and Yuan Dynasties) จีนได้มีการขยายการค้าขายกว้างไกลมากขึ้น นั่นคือเมื่อมาร์กโคโป จากอิตาลีเข้ามาค้าขายกับจีนและได้นำการประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ เช่น กระดาษ การพิมพ์ เข็มทิศ และยังได้นำดินระเบิดของจีนไปเผยแพร่ยังโลกตะวันตก

เส้นทางสายไหมใหม่จากประเทศจีนสู่กรุงโรม

ครั้นถึงสมัยราชวงศ์หมิงและชิง (Ming and Qing Dynast) อำนาจของอาณาจักรจีนเริ่มเสื่อม แต่อารยธรรมมิได้เสื่อมเนื่องจากแนวคิดนักปรัชญาจีน เช่น เล่าจื๊อ (Lao Zi) และขงจื๊อ (Confucius) ได้ขยายแนวคิดทางการศึกษาและศาสนาไปสู่คนจีน และเช่นเดียวกันในยุคนี้เองวิชาดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ รวมทั้งวิชาภูมิศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์ โดยเฉพาะการฝังเข็ม ซึ่งถือได้ว่าเป็นศาสตร์ที่ได้รับความสนใจจากชาวตะวันตกเป็นอย่างมาก การศึกษาของจีนได้ ชบเซาเป็นอย่างมากเมื่อเริ่มเกิดสงครามฝิ่นซึ่งเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1840

ทำให้ประเทศจีนเสียเปรียบอังกฤษ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1842 จีนต้องลงนามในสนธิสัญญาหนานกิง เป็นเหตุให้เกาะฮ่องกงกลายเป็นเขตเช่าของอังกฤษ ราชวงศ์ชิง (Qing Dynasty) ได้ล่ม

สลาย ดร. ซุน ยัตเซน ได้ทำการปฏิวัติล้มการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชในปี ค.ศ. 1911 ซึ่งช่วงระยะเวลานี้ลัทธิมาร์กซิสต์ - เลนิน ของสหภาพโซเวียตเข้ามามีอิทธิพลในจีนเมื่อ ค.ศ. 1917 ซึ่งต่อมาเมื่อ ค.ศ. 1921 เหมา เจ๋อ ตุง (Mao-Tse-tung) ได้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1949 พรรคคอมมิวนิสต์ได้ทำการปฏิวัติและเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองแบบใหม่ คือ การปกครองตามแนวคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีผลต่อการจัดการศึกษาเป็นอย่างมาก และทำให้เกิดปัญหา เช่น ความไม่เท่าเทียมในการได้รับการศึกษา การขาดการดำเนินงานของรัฐอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้รัฐบาลจีนเร่งพัฒนานโยบาย

การศึกษาของจีนอย่างรวดเร็ว ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่หลักของพรรคคอมมิวนิสต์จีน (Chinese Communist Party: CCP) กล่าวได้ว่า พัฒนาการการศึกษาของจีนแบ่งออกเป็นระยะ ดังนี้ (Altbach, P.G., Arnove, R.F. and Relly, G.P., 1982: 412)

ระยะแรก คือ ระยะที่พรรคคอมมิวนิสต์ได้ทำการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง การศึกษาในระยะแรกนี้ยังไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากมายนัก การศึกษาของประชาชนจีนทั่วไปจะยังอาศัยพ่อแม่ พระสงฆ์ เป็นผู้ให้ความรู้ โดยการสั่งสอนหรือเรียนรู้อยู่ในบริบทของลัทธิเต๋ามากกว่า ซึ่งเป็นการสอนให้รู้จักรักษาขนบธรรมเนียมการเคารพต่อบรรพบุรุษ และให้คนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข การเรียนใช้วิธีการท่องจำ คนเก่งคือคนที่ท่องอะไรได้มาก ต้องท่องให้ขึ้นใจ เขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว คำสอนเหล่านี้ได้พัฒนาเรื่อยมาจนกลายเป็นหลักสูตรของผู้ที่สอบเข้ารับราชการ ซึ่งการเรียนในรายปีนี้ยังยึดแนวคิดที่ว่า “แดง และ เชี่ยวชาญ” (Red and Expert) กล่าวคือ ทุกคนจะต้องเป็นชาวจีนแดงและเป็นผู้เชี่ยวชาญ และจากพื้นฐานแนวคิดเช่นนี้จึงทำให้จีนมีการปฏิวัติทางด้านวัฒนธรรม (Cultural Revolution) เกิดขึ้น หนึ่งประธานาธิบดี เหมา เจ๋อ ตุง (Mao - Tse - Tung) ได้พยายามใช้กลยุทธ์ทางการศึกษาเพื่อพัฒนากรรมกรหรือผู้ใช้แรงงานสู่การเพิ่มผลิต เพื่อพัฒนาประเทศต่อไป

ระยะที่สอง คือ ระยะ ค.ศ. 1953 - 1957 ซึ่งถือว่าเป็นระยะที่สั้นของการศึกษาจีน แต่ในช่วงนี้ได้เกิดแผนพัฒนาประเทศขึ้นครั้งแรก เป็นผลทำให้การศึกษาระดับประถมศึกษา

และการศึกษาทางด้านวิชาชีพครู (Primary and Teacher Education) การกระตุ้นให้การศึกษาเพื่อการขจัดความไม่รู้หนังสือ (Illiteracy) ตลอดจนการฝึกคนเข้าทำงาน มีพัฒนาการของการเรียนแบบผสมผสานการฝึกงาน นักวิชาการหลายท่านเรียนยุคนี้ว่า “ดอกไม้ร้อยดอก” (Hundred Flowers) หนึ่งยุคนี้จะเป็นการต่อต้านพวกชนชั้นการปกครองหรือเจ้านายชั้นสูง โดยให้พรรคคอมมิวนิสต์เป็นผู้กำหนดทิศทางการศึกษา (<http://www.personal.ksu.edu/~dbski/p.3>)

ระยะที่สาม ระยะปฏิรูปการศึกษาของจีนในช่วง ค.ศ. 1958 – 1960 ระยะนี้การศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเพราะการเมืองเข้ามามีบทบาทโดยตรงในการจัดการศึกษา (Politics in Command) การศึกษาในระดับพื้นฐาน (Basic Education) ได้กระจายไปสู่ทุกภูมิภาคของจีนและประชาชนชาวจีนได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษามากขึ้น จุดมุ่งหมายในการปรับปรุงการศึกษาในระยะนี้ เพื่อผสมผสานวัฒนธรรมแบบใหม่กับเทคโนโลยีเข้าด้วยกัน ถึงแม้ว่าเวลาในช่วงนี้จะน้อยแต่ก็เป็นจุดเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ของจีน ซึ่งทำให้ปี ค.ศ. 1962 เกิดการปฏิวัติวัฒนธรรมของจีนขึ้น (Cultural Revolution) ทำให้การศึกษาของจีนต้องได้รับการทบทวนใหม่ซึ่งเป็นผลให้การศึกษาของจีนมีความเจริญมากขึ้น

การปฏิวัติวัฒนธรรม

ระยะที่สี่ ระยะปฏิรูปการศึกษาช่วงปี ค.ศ. 1980 เป็นช่วงระยะที่จีนได้ทำการปฏิรูปการศึกษา ที่ได้พิจารณาถึงบริบททางพื้นฐานของประเทศเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงคำสอนตามหลักของขงจื้อ (Confucianism) ที่เป็นระบบคุณธรรม ความกตัญญูแบบคัดเลือกขุนนางเพื่อรับราชการจากประชาชนทุกระดับ จึงทำให้ เหมา เจ๋อ ตุง ต้องล้มล้างแนวความคิดของประชาชนในยุคนี้เรียกว่า ยุคทองของการปฏิรูปการศึกษาเรื่อยมาถึงปัจจุบัน

3. การบริหารการศึกษา (Education Administration)

การบริหารการศึกษาของจีนได้ใช้รูปแบบของการบริหารของรัฐ กล่าวคือ องค์กรสูงสุดของรัฐ คือ สภาประชาชนแห่งชาติจีน (National People's Congress) และสภาประชาชนท้องถิ่น (Local People's Congress) มีประธานาธิบดีเป็นประมุข โดยที่สภาประชาชนแห่งชาติจีนจะมีอำนาจหน้าที่ในการร่างกฎหมาย มีวาระ 5 ปี ซึ่งทำหน้าที่กำหนดนโยบาย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม งบประมาณด้านต่างๆ ของประเทศ ส่วนสภาประชาชนท้องถิ่นและรัฐบาลท้องถิ่น (Local People's Congresses and Local People's Governments) จะมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานในส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและการตรวจสอบการทำงานทุกด้านไม่ว่าจะเป็นงบประมาณ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมว่านำไปใช้สอดคล้องกับนโยบายหรือไม่ (ศรีสว่าง เลี้ยววาริณ, 2541: 2) ในปัจจุบันโครงสร้างการบริหารแบ่งออกเป็นระดับ ดังนี้

1. ระดับประเทศ จะมีสภาแห่งรัฐ (State Council) เป็นองค์กรบริหารสูงสุดของประเทศ ซึ่งจะแบ่งเป็นมณฑล (Province) ภูมิภาคหรือเขตปกครองตนเอง (Autonomous Region) และเทศบาลนคร ขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง
2. ระดับมณฑล หรือเขตปกครองอิสระ จะประกอบด้วยจังหวัด เทศบาลเมือง
3. ระดับเมือง จะประกอบด้วยเมืองต่างๆ เขตชนกลุ่มน้อย อำเภอ หมู่บ้าน เกาะฮ่องกง ได้กลับคืนจากอังกฤษในปี ค.ศ. 1997 ส่วนเกาะมาเก๊าได้คืนจากโปรตุเกส ในปี ค.ศ. 1999

โครงสร้างการบริหารการศึกษา

1. การบริหารการศึกษาส่วนกลาง สภาประชาชนแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติเพื่อรับผิดชอบการศึกษาทั่วประเทศ มีหน้าที่กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และการวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษาของประเทศ
2. การบริหารการศึกษาในส่วนภูมิภาค คือหน่วยงานส่วนภูมิภาค มณฑล จังหวัด และเทศบาลภายใต้การบริหารของรัฐบาลกลาง สามารถตัดสินใจด้วยตนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการการศึกษาในระดับของตนได้ เช่น คณะกรรมการระดับจังหวัด รัฐบาลท้องถิ่น สามารถจัดการศึกษา ระดับประถมศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยตนเอง ยกเว้นยุทธศาสตร์หลัก ๆ และการวางแผนในระดับ ประเทศ ซึ่งต้องดำเนินการโดยรัฐบาลกลาง คือ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะต้องดูแลกระบวนการทั้งหมดของการนำนโยบาย ระบบ และแผนของการจัดการศึกษา ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาลงไปสู่การปฏิบัติ นอกจากนี้ยังต้อง

รับผิดชอบและมีอำนาจในการชี้แนะบริหาร ตรวจสอบและกำกับดูแลงานการศึกษาของโรงเรียน และสถาบันการศึกษาในท้องถิ่น

รัฐบาลกลาง มณฑล เทศบาลนคร เทศบาลเมือง จังหวัด และโรงเรียนทุกระดับ จะมีกองการศึกษาเพื่อรับผิดชอบการบริหารการศึกษา กฎหมายการศึกษาสาธารณรับ ประชาชนจีนได้กำหนดเงื่อนไขว่า “สภาแห่งรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นทุกระดับจะต้องชี้แนะ” แนะนำการบริหารงานการศึกษาให้สอดคล้องกับหลักการบริหารแต่ละระดับ สอดคล้องและเหมาะสมกับความรับผิดชอบของแต่ละแผนก โดยแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

- การบริหารการศึกษาระดับที่ต่ำกว่าอุดมศึกษา ให้อยู่ในความดูแลบริหารของรัฐบาลท้องถิ่นภายใต้การชี้นำของสภาแห่งรัฐ

- การบริหารงานระดับอุดมศึกษา จะอยู่ในความดูแลบริหารของรัฐบาลระดับมณฑล ภูมิภาค จังหวัด เทศบาล ซึ่งขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง

- กองบริหารการศึกษาภายใต้สภาแห่งรัฐจะมีหน้าที่รับผิดชอบงานการศึกษาทั่วประเทศ วางแผนการศึกษาทั้งหมด ประสานงานและบริหารการศึกษา กองการจัดการศึกษาในระดับมณฑลจะเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบการจัดการศึกษาของภูมิภาคตามลำดับ ตลอดจนการออกพระราชบัญญัติในระดับภูมิภาคด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2541)

ถึงแม้ว่าการบริหารการศึกษาของจีนดูเหมือนจะเป็นการกระจายอำนาจ สู่การบริหารส่วนท้องถิ่นก็ตาม แต่โดยแนวปฏิบัติแล้วพรรคคอมมิวนิสต์มีอำนาจสูงสุดในการบริหารการศึกษา ซึ่งหมายถึงการรวมอำนาจ (Centralization) นั้นเอง

3. จุดมุ่งหมายการศึกษา (Educational Goals and Objectives) ประเทศจีนซึ่งมีจำนวนประชากรเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องฝึกคนให้มีความสามารถต่อการทำงานเพื่อพัฒนาความก้าวหน้าของประเทศ โดยรัฐบาลฝึกหลัก 3 ประการคือ

1. การศึกษาต้องรับใช้การเมือง
2. การศึกษาต้องควบคุมการผลิต
3. การศึกษาต้องอยู่ภายใต้การดำเนินการหรืออำนาจการของพรรคคอมมิวนิสต์ แต่อย่างไรจุดมุ่งหมายทางการศึกษาสามารถแยกย่อยออกเป็น ดังนี้
  1. การศึกษาของจีนต้องมุ่งผลิตประชาชนให้มีความรู้พื้นฐาน
  2. การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องจัดให้มีที่ภูมิภาคของจีน เพื่อมุ่งผลิตคนให้มีความรู้ในระดับสูง
  3. การศึกษาต้องเน้นการฝึกวิชาชีพของประชาชน

4. รัฐบาลกลาง รวมทั้งรัฐบาลท้องถิ่นต้องทำงานร่วมกันให้การศึกษาขั้นพื้นฐาน
5. การศึกษาต้องผลิตคนให้มีปัญญา รับผิดชอบต่อสังคม และจิตใจที่เข้มแข็ง
6. การศึกษาต้องสอนให้ประชาชนมีความซื่อสัตย์ต่อความเป็นชาวจีน โดยการอนุรักษ์ รักษาและถ่ายทอดวัฒนธรรมจากบรรพบุรุษ
7. การศึกษาจะต้องเน้นความซื่อสัตย์ต่อพรรคคอมมิวนิสต์และความเป็นปึกแผ่นของแผ่นดิน (Altbach, P.G., Arnove, R. E. and Kelly, G.P., 1982: 413–414)

กล่าวโดยสรุปแล้วจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของจีนเน้นการกตัญญูต่อบรรพบุรุษ การเห็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และการพัฒนาตนเองตามบริบทแห่งสังคมของจีน ซึ่งถ้าวิเคราะห์อย่างละเอียดจะเห็นว่า อิทธิพลของลัทธิขงจื้อ ยังมีอิทธิพลต่อการจัดการศึกษาและเป็นจุดมุ่งหมายหลักในการขัดเกลาสมาชิกในสังคมได้เป็นอย่างดี หนึ่งจุดมุ่งหมายการศึกษาของจีนโดยภาพรวมแล้วจะเป็นการศึกษาตามอุดมการณ์ของลัทธิมาร์กซิสต์ และเหมา เจ๋อตุง ตลอดจนให้ความสำคัญกับชนชั้น และบทบาททางการเมืองตามระบบคอมมิวนิสต์มากกว่า ความสำคัญทางด้านวิชาการ และที่สำคัญพรรคคอมมิวนิสต์ถือว่าการพัฒนาในด้านการใช้แรงงานอย่างมีประสิทธิภาพเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรตั้งแต่ประถมศึกษาไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย

4. ระบบการศึกษา (Education System)

การศึกษาในประเทศสาธารณจีนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. การศึกษาพื้นฐาน ได้แก่ การศึกษาก่อนวัยเรียน การประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลายและการศึกษาพิเศษ
2. อาชีวศึกษา ได้แก่ การจัดการศึกษาทุกรูปแบบของโรงเรียนอาชีวศึกษา และทุกรูปแบบของการฝึกอบรมด้านอาชีพและเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนมัธยมศึกษาพิเศษ โรงเรียนช่างฝีมือ โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาและโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูง การศึกษาด้านอาชีพจะรวมถึงการอบรมอาชีพขั้นต้นและการฝึกอบรมด้านเทคนิคก่อนเข้าทำงานแก่พนักงานของโรงงานอุตสาหกรรมหรือบริษัทด้วย
3. อุดมศึกษา ได้แก่ การจัดอุดมศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งหมด
4. การศึกษาผู้ใหญ่ ได้แก่ การจัดการศึกษาเพื่อการอ่านออกเขียนได้ การจัดการศึกษาในระดับนี้บางครั้งจะจัดในระบบของโรงเรียนและรูปแบบการจัดการศึกษาอื่นๆ แก่กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่จะเป็นประชากรผู้ใหญ่

กล่าวตามความเป็นจริงแล้ว ระบบการศึกษาของจีนเหมือนกับการศึกษาของประเทศอื่น ๆ คือ มีระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา

ระดับอนุบาลศึกษา (Kindergarten) หรือบางครั้งเรียกว่า การศึกษาก่อนวัยเรียน เด็กอายุ 3 ขวบจะเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล การศึกษาในระดับนี้ได้รับความสนใจจากผู้ปกครองและรัฐก็ได้ดำเนินการอย่างจริงจังตั้งแต่ปี ค.ศ. 1949 โดยเฉพาะตั้งศูนย์ฝากเลี้ยงเด็ก ซึ่งเป็นการแบ่งเบาภาระของผู้ปกครองที่จะต้องออกไปทำงาน การจัดการศึกษาในระดับนี้จะแบ่งออก เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. สถานที่รับเลี้ยงเด็กในเวลากลางวัน (Childhood Center Day Schooling) สถานที่รับเลี้ยงเด็กในเวลากลางวันนี้เปรียบเสมือนโรงเรียนที่ช่วยเหลือผู้ปกครองที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งส่วนมากโรงงานหรือคอมมูนจะเป็นผู้จัดตั้งขึ้น เพื่อให้ผู้ปกครองได้นำเด็กมาฝากเลี้ยงในขณะที่ตนเองทำงาน

2. โรงเรียนกินนอน (Boarding School) ส่วนมากโรงเรียนประเภทนี้จะสนองตอบความต้องการของผู้ปกครองที่เป็นทหาร หรือลูกของผู้ใช้แรงงาน โรงเรียนประเภทนี้จะมีน้อยกว่าโรงเรียนประเภทแรก (อบรม สิ้นภิบาล, 2537)

การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนอนุบาลในสาธารณรัฐประชาชนจีน(2549)

โดยทั่วไปแล้ววิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียนอนุบาลศึกษานั้นจะไม่เน้นเนื้อหาทางวิชาการอะไรมากมายแต่จะมุ่งฝึกเด็กให้มีทักษะเบื้องต้นในการใช้ชีวิตประจำวันกับสังคม แต่อาจจะมีการฝึกเขียน ฝึกคิดคำนวณบ้าง อนึ่งการจัดการศึกษาในระดับนี้ได้รับความสนใจจากชาวต่างประเทศมาก เพราะรัฐบาลจะจัดการศึกษาให้ฟรีแก่ผู้ปกครอง

ระดับประถมศึกษา (Primary Education) การศึกษาในระดับนี้ใช้เวลาเรียน 6 ปี รับนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 7-12 ปี และเป็นการศึกษาภาคบังคับ (UNESCO 1998: 134) การเรียนในระดับนี้ส่วนมากจะเป็นหลักสูตรภาคบังคับจะประกอบด้วยกิจกรรมทางวิชาการและกิจกรรมเสริมทักษะ โดยที่หลักสูตรจะมี 2 ระดับ คือ หลักสูตรระดับชาติที่กำหนดโดยรัฐ ส่วนมณฑลและจังหวัดจะเป็นผู้กำหนดหลักสูตรระดับท้องถิ่น

หลักสูตรที่ใช้เรียนในระดับประถมศึกษาที่เป็นหลักสูตรระดับชาติ เรียกว่าหลักแกน (Core Curriculum) มีผลบังคับใช้ทั่วประเทศ เนื้อหาวิชาของหลักสูตรจะประกอบด้วย การศึกษาทางพุทธิศึกษา (Cognitive Domain) จริยศึกษา (Effective Domain) และหัตถศึกษา (Psychomotor Domain) ซึ่งประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ ดังนี้ วิชาศีลธรรม คณิตศาสตร์ ธรรมชาติศึกษา กีฬา ดนตรี ศิลปะ ภาษาจีนและแรงงาน บางโรงเรียนก็จะเรียนภาษาต่างประเทศด้วย

ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education) การศึกษาในระดับนี้จะถูกแบ่งออกเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Lower Secondary School) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Upper Secondary School)

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Lower Secondary School) การเรียนในระดับนี้จะใช้เวลา 3 ปี ถือว่าเป็นภาคบังคับ กระบวนวิชาต่าง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นประกอบด้วย วิชาการเมือง ภาษาจีน คณิตศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา กีฬา ศิลปะ แรงงาน และแนวอาชีพระยะสั้น หลักสูตรท้องถิ่นจะจัดโดยเจ้าหน้าที่การศึกษาระดับมณฑล เทศบาลนคร จังหวัด ภายใต้การดูแลของรัฐบาล หลักสูตรท้องถิ่นจะต้องมีส่วนประกอบทางด้านวิชาการและกิจกรรมเพื่อเป็นหลักสู่วิชาบังคับหรือวิชาเลือก

ข้อสังเกตประการหนึ่ง การศึกษาภาคบังคับของจีนแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะการจัดการ ดังนี้ คือ

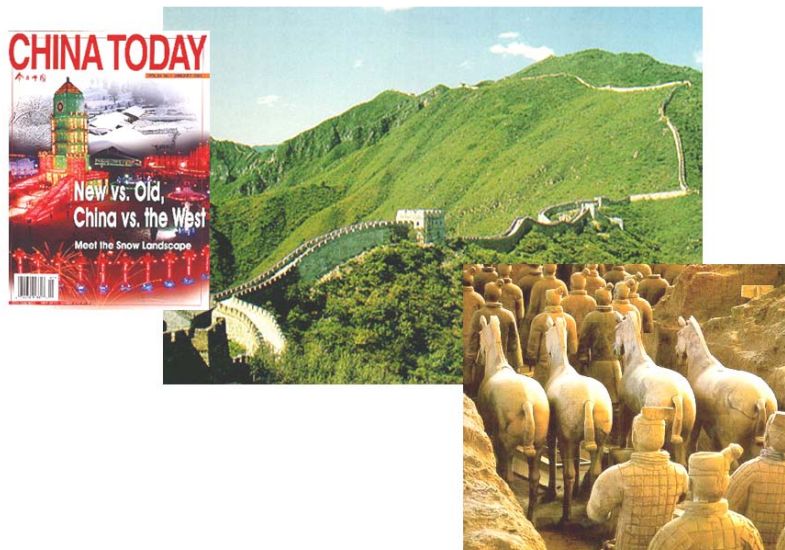
แบบแรก ประถมศึกษาเรียน 6 ปี มัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี

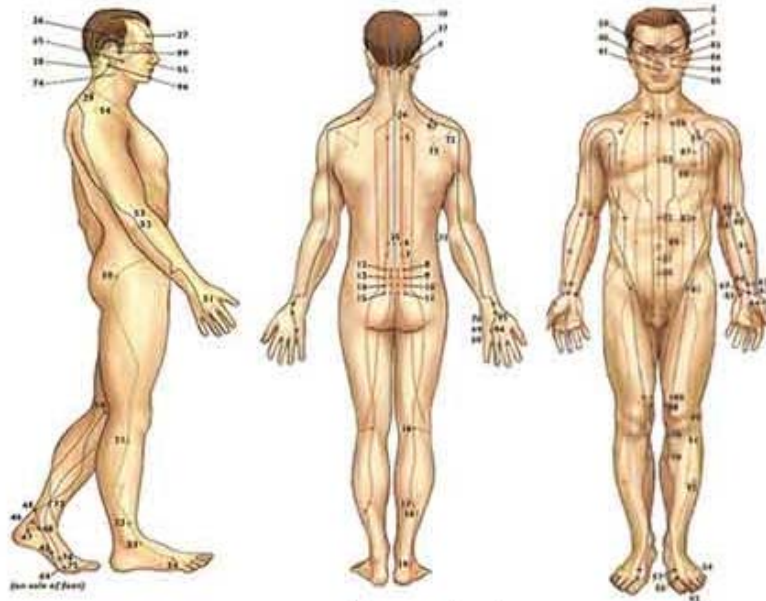
แบบที่สอง ประถมศึกษาเรียน 5 ปี มัธยมศึกษาตอนต้นเรียน 4 ปี ซึ่งทั้งสองแบบนี้จะมีจำนวนชั่วโมงเรียนในแต่ละระดับแตกต่างกัน แต่เมื่อรวมแล้วก็จะเท่ากันทั้งสองแบบ

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Upper Secondary School) การศึกษาในระดับนี้จะถูกแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ มัธยมศึกษาตอนปลายปกติ และมัธยมศึกษาอาชีวศึกษาและมัธยมศึกษาพิเศษ หลักสูตรของมัธยมศึกษาตอนปลายและปกติ หรือหลักสูตรทั่วไปจะประกอบด้วย วิชาศีลธรรมและการเมือง ภาษาจีน คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ กีฬา ศิลปะ ทักษะแรงงาน สำหรับวิชาอื่น ๆ นั้นจะเป็นวิชาเลือกเสรีหรือบรรจุเป็นวิชาบังคับก็ได้ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการท้องถิ่น อนึ่งการศึกษาในระดับนี้จะใช้เวลาเรียน 3 ปี ส่วนโรงเรียนมัธยมศึกษาอาชีวศึกษาตอนปลายใช้เวลาเรียน 2-4 ปี โรงเรียนมัธยมศึกษาพิเศษใช้เวลาเรียน 2-4 ปี

ระดับอุดมศึกษา (Higher Education) การเรียนในระดับอุดมศึกษาของจีนนั้นแบ่งเป็นการเรียนในมหาวิทยาลัย การเรียนในสถาบันชั้นสูงเฉพาะ รวมทั้งการเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครู การเรียนในมหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา ถือได้ว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยของจีนมีความเจริญก้าวหน้ามาก โดยเฉพาะการเรียนที่เน้นการสร้างข้อความรู้ใหม่ การวิจัยทดลองต่างๆ การเรียนในมหาวิทยาลัยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับปริญญาตรี ใช้เวลาเรียน 4 ปี ในสาขาทางด้านสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์บางสาขา ส่วนนักศึกษาที่เรียนสาขาแพทยศาสตร์จะต้องใช้เวลา 6 ปี การแพทย์ในประเทศจีนทำให้ชาวตะวันตกมีความสนใจในการศึกษาเป็นอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝังเข็ม (Acupuncture) ซึ่งเป็นการแพทย์ของจีนในสมัยก่อน และในปัจจุบันก็ได้รับความสนใจจากหลายๆ ประเทศทั่วโลก ปัจจุบันนี้มีมหาวิทยาลัยมากมาย เช่น มหาวิทยาลัยในนครเซี่ยงไฮ้ ปักกิ่ง มณฑลยูนนาน เป็นต้น (อรสา สุขเปรม, 2540: 119)

ศาสตร์ในการฝังเข็ม

ระดับปริญญาโท มีระยะเวลาเรียน 2-5 ปี จะมีการเรียนรายละเอียดกระบวนการวิชาต่างๆ ซึ่งเรียกว่า Courses works จากนั้นก็จะมีการทำงานวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นการค้นคว้าข้อความรู้ใหม่ภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา (Advisor) บางสาขาวิชา ก็จะมีเรียนเฉพาะกระบวนการวิชาต่างๆ และทำรายงานการค้นคว้าอิสระ (Independent Study) เสร็จแล้ว ก็จะมีการสอบประมวลความรู้ (Comprehensive examination) สำเร็จแล้วได้รับปริญญาตามสาขานั้นๆ

ระดับปริญญาเอก ส่วนมากใช้เวลาเรียน 3-5 ปี การศึกษาในระดับปริญญาเอกของจีน ในบางมหาวิทยาลัยจะมีโปรแกรมการเรียนเฉพาะการทำวิจัยอย่างเดียว เรียกว่า Research Studies Programme) การเรียนในระดับนี้เน้นการทำวิจัยค้นคว้าหาข้อความรู้ใหม่ ซึ่งสามารถนำไปพัฒนาประเทศไทย บางมหาวิทยาลัย เช่น มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ก็จะมีโครงการร่วมกับประเทศต่าง ๆ เรียกว่า Sandwich Programme ซึ่งหมายถึง การเรียนในมหาวิทยาลัยของจีนและมหาวิทยาลัยของต่างประเทศด้วย จบแล้วได้ปริญญาของประเทศนั้นๆ หรือบางครั้งก็ปริญญาของจีนเอง

ในปัจจุบันนี้ ประชาชนของจีนนิยมไปเรียนต่างประเทศมากขึ้น อาจเป็นเพราะส่วนหนึ่งมาจากค่านิยมและการจัดการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยของจีนมีความ

เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว เป็นเพราะว่ารัฐบาลจีนให้การส่งเสริม อีสาระในการจัดโปรแกรมการเรียนเพื่อการพัฒนาประเทศ จึงทำให้ผลของการพัฒนาทางการศึกษาส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านอื่นๆ อีกด้วย

การอาชีวศึกษา (Vocational Education) การอาชีวศึกษาของจีนตามที่ทราบมาแล้วว่า มีวิวัฒนาการมาเป็นเวลาหลายพันปี โดยเฉพาะในสาขาการเกษตรกรรม ซึ่งถือว่าการปรับปรุงประชาชนก็มีความรู้ทางด้านนี้มาก ในปัจจุบันนี้การอาชีวศึกษาของจีนมี 5 รูปแบบ ได้แก่

1. สถาบันอาชีวศึกษาชั้นสูง เน้นการฝึกความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาเพื่อฝึกคนเข้าสู่ตำแหน่งและงานเฉพาะด้านต่าง ๆ เช่น วิศวกรรมเกษตรกรรม วนศาสตร์
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาพิเศษ
3. โรงเรียนสำหรับช่างฝีมือ
4. โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาตอนปลาย
5. โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาตอนต้น

ซึ่งในแต่ละโรงเรียนหรือสถาบันชั้นสูงนั้นก็จะมีสาขาต่าง ๆ มากมายให้นักศึกษาได้เลือกตามความสนใจและความถนัด ในปัจจุบันผู้ที่จบจากการอาชีวศึกษาของจีนสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้ โดยที่ผู้จบการศึกษาเลือกงานด้วยตนเองจากตลาดแรงงาน ถูกจ้างงานโดยเซนต์สัญญาบัตรกับสถานประกอบการขณะที่สอบเข้าเรียนในสถาบัน นอกจากนี้แล้วถูกจ้างงานโดยหน่วยงานของรัฐเป็นผู้พิจารณาถึงความรู้ความสามารถที่ตรงตามความต้องการของหน่วยงานนั้น ๆ ในอดีตผู้จบการศึกษาจะทำงานตามที่รัฐบาลกำหนดแต่ในปัจจุบัน ส่วนของการจ้างงานที่รัฐบาลเป็นผู้กำหนดได้ลดลง ตลาดแรงงานมีเอกสิทธิ์ในการจ้างงาน ผู้จบการศึกษาสามารถเลือกงานได้เอง และกล่าวได้ว่าการอาชีวศึกษาจีนประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

การฝึกหัดครู (Teacher Training) ผู้ที่จะออกไปประกอบอาชีพครูนั้นสามารถเลือกเรียนวิชาชีพครูได้ในวิทยาลัยครูหรือเรียนในคณะศึกษาศาสตร์ หรือคณะครุศาสตร์ โดยจำแนกออกเป็น ดังนี้

ครูที่สอนในระดับอนุบาลนั้นจะรับผู้ที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใช้เวลาเรียน 4 ปี ส่วนผู้ที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายใช้เวลาเรียน 2 ปี ส่วนผู้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถเรียนในคณะศึกษาหรือครุศาสตร์ โดยใช้เวลาเรียน 4 ปี ปีสุดท้ายมีการฝึกสอน ทั้งในโรงเรียนมัธยมศึกษาและโรงเรียนประถมศึกษา

วิทยาลัยครู จะรับนักเรียนที่จบจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าเรียนเป็นเวลา 4 ปี มีการเรียนกระบวนวิชาต่าง ๆ เช่น วิชาเอก ภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ เคมี ฟิสิกส์

เป็นต้น รวมทั้งการเรียนวิชาทั่วไป เช่น จัดวิทยาการเรียนการสอน จัดวิทยาสำหรับเด็ก เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ที่เรียนในวิทยาลัยครูจะต้องมีการฝึกสอนก่อนจบก่อนจบออกไปประกอบอาชีพครู

การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ (Adult Special Education) การศึกษาผู้ใหญ่จะอยู่ในการรับผิดชอบของกรมการศึกษานอกโรงเรียน เน้นการอ่านออกเขียนได้ เพื่อประกันคุณภาพการรู้หนังสือ (Literacy) ของผู้เรียน รัฐบาลจีนได้ออกหลักสูตรการรู้หนังสือถือครูต้องสอนให้ผู้เรียนที่เป็นชาวนาให้รู้หนังสือคำหลัก ๆ 1,500 คำ และประชาชนที่อยู่ในพื้นที่เมือง 2,000 คำเป็นต้น นอกจากนี้รัฐบาลจีนได้รณรงค์การรู้หนังสือโดยบางหมู่บ้านมีที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน โดยเฉพาะท้องที่ตามภูเขาสูง (Mountainous Area) นอกจากนี้รัฐบาลยังเร่งการปฏิรูปการศึกษาผู้ใหญ่ใน 3 มโนทัศน์ คือ การศึกษาพื้นฐาน วิชาชีพและการศึกษาต่อเนื่อง (Cookson, P.W., Sadovnik, A.R. and Semel, S.f., 1992: 108)

ส่วนการศึกษาพิเศษ (Special Education) นั้นรัฐบาลจีนมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการศึกษาสำหรับคนพิการ ในปัจจุบันนี้เด็กพิการทางตา ทางหูและจิตใจ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นพิเศษ โดยมีการจัดตั้งโรงเรียนต่าง ๆ ขึ้นเฉพาะ เช่น โรงเรียนสำหรับคนตาบอด โรงเรียนสำหรับคนหูหนวก และโรงเรียนสำหรับเด็กเรียนช้า นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนบางแห่งที่เปิดโอกาสเด็กพิการเหล่านี้เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนทั่วไปด้วย ซึ่งกล่าวได้เป็นการปรับและสร้างโอกาสให้เด็กพิการเหล่านี้ มีโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือการศึกษาภาคบังคับ ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรสำหรับเด็กพิการของจีนมี ดังนี้

หลักสูตรสำหรับเด็กพิการ หลักสูตรสำหรับเด็กพิการในโรงเรียนพิเศษมี ดังนี้

โรงเรียนสำหรับคนตาบอด: หลักสูตรระดับประถมศึกษาสำหรับเด็กตาบอด ได้แก่ วิชาศีลธรรม ภาษาจีน คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ธรรมชาติศึกษา กีฬา วิชาการเดินดนตรี ศิลปะ การแสดงอาการรู้จัก แนะนำชีวิต ทักษะแรงงานสำหรับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การเมือง ภาษาจีน คณิตศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา กีฬา ดนตรี ศิลปะ และทักษะแรงงาน

โรงเรียนสำหรับคนหูหนวก (เกรด 1 – เกรด 9) หลักสูตรที่จัดได้แก่ศีลธรรม ภาษา (ภาษามือจากเกรด 1 – เกรด 3) คณิตศาสตร์ ธรรมชาติศึกษา ความรู้ทั่วไป สังคมวิทยา วิทยาศาสตร์ กีฬา ศิลปะ และทักษะแรงงาน

โรงเรียนสำหรับเด็กเรียนช้า (เกรด 1 – เกรด 9) หลักสูตรนี้จะต้องเรียนรายวิชาความรู้ทั่วไป ภาษาท่าทางจากเกรด 1 – 6 คณิตศาสตร์ ดนตรี (ร้องเพลง เต้นรำ เกมในเกรดที่ต่ำ) ศิลปะกีฬา และทักษะแรงงาน

นอกจากรายวิชาในหลักสูตรที่กล่าวมาแล้ว นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนให้มีกิจกรรมเสริมสำหรับผู้เรียนที่สนใจ (สำนักงานคณะกรรมการการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ, 2541: 59)

จะเห็นได้ว่ารัฐบาลจีนให้ความสำคัญแก่การศึกษาทุกเพศทุกวัย โดยไม่เลือกถึงความบกพร่องทางด้านต่าง ๆ ปัจจุบันนี้โรงเรียนประเภทนี้มีมากขึ้นในเมืองใหญ่ และกำลังกระจายไปสู่โรงเรียนในชนบทโดยที่ชุมชน (Commune) เป็นผู้ดูแลและจัดหลักสูตรเองได้ด้วย

5. ข้อมูลพื้นฐานของสาธารณรัฐประชาชนจีน

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย มีพรมแดนติดต่อกับประเทศต่าง ๆ โดยรอบ 15 ประเทศ คือ เกาหลีเหนือ รัสเซีย มองโกเลีย คาซัคสถาน เคอร์กีซสถาน ทาจิกิสถาน อัฟกานิสถาน ปากีสถาน อินเดีย เนปาล ลิกซิม ภูฐาน พม่า ลาว และเวียดนาม ขณะที่ทิศตะวันออกและทิศใต้จดทะเลเหลือง ทะเลจีนตะวันออก และทะเลจีนใต้

พื้นที่ 9.6 ล้านตารางกิโลเมตร มีเส้นพรมแดนทางบกยาวกว่า 2 หมื่นกิโลเมตร

ภูมิประเทศ ทางตะวันตกส่วนใหญ่เป็นที่อกเขา ทะเลทราย และที่ราบสูง และค่อยๆลาดลงทางทิศตะวันออก

รูปแบบการปกครอง สังคมนิยมแบบจีน

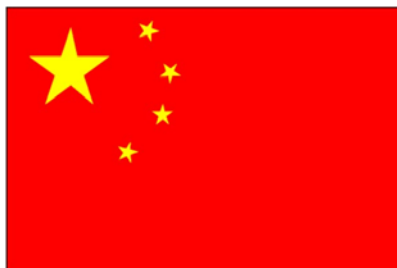
ประธานาธิบดี นายหู จิ้นเทา (Hu Jintao) (มีนาคม 2546)

นายกรัฐมนตรี นายเวิน เจียเป่า (Wen Jiabao) (มีนาคม 2546)

รัฐมนตรีต่างประเทศ นายหลี่ จ้าวซิง (Li Zhaoxing) (มีนาคม 2546)

วันชาติ 1 ตุลาคม (สาธารณรัฐประชาชนจีนได้รับการสถาปนาขึ้นเมื่อ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2492 ภายหลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์ จีนมีชัยชนะในสงครามกลางเมืองเหนือพรรคก๊กมินตั๋ง)

ธงชาติ

รูปดาวสีเหลือง 5 ดวงบนพื้นสีแดง (ดาวดวงใหญ่หมายถึงพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเป็นผู้นำ ดาวเล็กๆ ทั้งสี่ดวงหมายถึง “ชนชั้น” ที่ประกอบขึ้นเป็นสังคมจีน คือ ชนชั้นกรรมากร ชนชั้นชาวนา ชนชั้นนายทุนน้อย และชนชั้นนายทุนแห่งชาติ)

เมืองหลวง กรุงปักกิ่ง (ภาษาราชการจีนเรียกว่า “เป่ย์จิง” Beijing)

ประชากร 1,306.3 ล้านคน

ชนชาติ มีชนชาติต่างๆ อยู่รวมกัน 56 ชนชาติ โดยเป็นชาว “ฮั่น” ร้อยละ 93.3 ที่เหลือเป็นชนกลุ่มน้อย ที่สำคัญได้แก่ ชนเผ่าจ้วง หุย อูยกูร์ หยี ทิเบต แม้ว แมนจู มองโกล ไตหรือไทเกาซัน

ภาษา ภาษาจีนกลาง (ผู้ทงฮว่า) เป็นภาษาราชการ ชาวจีนในมณฑลต่างๆ มีภาษาพูดท้องถิ่นที่แตกต่างกัน เช่น เสฉวน หูหนาน กวางตุ้ง ไหหล่า และฮกเกี้ยน

ศาสนา ลัทธิขงจื้อ ศาสนาพุทธ ลัทธิเต๋า ศาสนาอิสลาม และศาสนาคริสต์

เขตการปกครอง การปกครองส่วนกลางแบ่งออกเป็น 23 มณฑล (รวมถึงไต้หวัน) 5 เขตปกครองตนเอง (มองโกเลีย หินเจียง ซินเจียง กวางสี และทิเบต) 4 มหานครที่ขึ้นต่อส่วนกลาง (ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เทียนจิน และฉงชิ่ง) และ 2 เขตบริหารพิเศษ(ฮ่องกง และมาเก๊า)

สถาปนาความสัมพันธ์ไทย-จีน 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 (ปี 2548 เป็นปีครบรอบ 30 ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต ไทย-จีน)

สถานการณ์ทั่วไปในจีน

1. การเมืองการปกครอง

ในระบอบการปกครองของจีนพรรคคอมมิวนิสต์จะเป็นผู้กำหนดนโยบายทุกด้านให้รัฐบาลไปปฏิบัติ (รัฐบาลจึงไม่ใช่องค์กรกำหนดนโยบาย) โดยจีนมีนโยบายภายในที่สำคัญดังนี้

1.1 เน้นการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเปิดประเทศเพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ และกำหนดเป้าหมายให้ GDP เพิ่มขึ้นอีก 4 เท่าตัว และทำให้จีนสร้างความกินดีอยู่ดี “เสี่ยวคาง” แก่คนจีนในระดับเดียวกับประเทศที่กำลังพัฒนาในระดับกลาง ภายในปี 2563 (ค.ศ. 2020) ในขณะเดียวกัน ก็ต้องแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำของระดับการพัฒนาระหว่างภาคตะวันออกกับภาคตะวันตก ซึ่งอาจนำมาซึ่งปัญหาการเมือง สังคม ความแตกแยกของชนชาติที่รุนแรง จึงได้กำหนดให้พัฒนาภาคตะวันตกไปในเวลาเดียวกันด้วย

1.2 จีนเน้นการปฏิรูปทางการเมืองอย่างค่อยเป็นค่อยไป ในขณะเดียวกัน เพื่อลดกระแสกดดันการเรียกร้องให้ปฏิรูปการเมือง ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนประเมินแล้วว่าไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในระยะ 10 ปีข้างหน้า นายเจียง เจ๋อหมิน อดีตประธานาธิบดีจีน จึงได้เสนอ

หลักการ 3 ตัวแทนขึ้นมาและบรรจุลงไปในธรรมนูญของพรรค หลักการ 3 ตัวแทน จะสามารถลดแรงกดดันของกลุ่มนายทุนใหม่และนักวิชาการเรื่องปฏิรูปการเมืองได้ โดยพรรคคอมมิวนิสต์เปิดกว้างให้คนเหล่านี้เข้าไปมีส่วนร่วมในพรรคและการบริหารประเทศได้ในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ จีน

ได้เริ่มปล่อยให้การปกครองระดับท้องถิ่นในระดับตำบลและเมือง (อำเภอ) มีการเลือกตั้งโดยอิสระแล้วตั้งแต่ปี 2538

หลักการสามตัวแทนได้กำหนดให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นตัวแทนใน 3 ด้านคือ

(1) ด้านการผลิต โดยดูแลการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

(2) ด้านวัฒนธรรม โดยดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมอันดีของจีน และนำวัฒนธรรมอื่นที่ดีมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ

(3) เปิดให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นตัวแทนของประชาชนทุกชนชั้น กล่าวคือได้เปิดให้กลุ่มนายทุนและนักธุรกิจ ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่พรรคกำหนดเข้ามาเป็นสมาชิกพรรค และมีส่วนร่วมทางการเมืองเพิ่มขึ้น ถือเป็นกาเปลี่ยนภาพลักษณ์ของพรรคจากตัวแทนเชิงปฏิวัติ หรือตัวแทนของชนชั้นแรงงาน เป็นตัวแทนเชิงบริหาร หรือตัวแทนของประชาชนทุกชนชั้น

2. พรรคคอมมิวนิสต์จีน

สาธารณรัฐประชาชนจีนปกครองในระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์มีพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งมีสมาชิกประมาณ 68 ล้านคน (สถิติปี 2547) เป็นสถาบันทางการเมืองที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายด้านต่างๆ ของประเทศอย่างเบ็ดเสร็จตามแนวทางลัทธิมาร์กซ์-เลนิน ความคิดของอดีตประธานาธิบดีเหมา เจ๋อตง ทฤษฎีการสร้างพรรคสังคมนิยมที่มีเอกลักษณ์แบบจีนของเติ้ง เสี่ยวผิง รวมถึงทฤษฎีสามตัวแทนที่ได้รับการบรรจุเข้าในธรรมนูญของรัฐเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2545 โดยรัฐบาลและรัฐสภามีหน้าที่คอยปฏิบัติตามมติและนโยบายที่พรรคกำหนดโดยยึดหลักประชาธิปไตยรวมศูนย์ (Democratic Centralism) ตามธรรมนูญพรรค กำหนดให้มีการประชุมสมัชชาพรรคแห่งชาติ (Party Congress) ทุก 5 ปี นับตั้งแต่ได้มีการจัดตั้งพรรคขึ้นในปี 2464 จนถึงปัจจุบัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดให้มีการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์แล้วรวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง โดยได้จัดประชุมสมัชชาพรรคสมัยที่ 16 ไปเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2545 ซึ่งนายหู จิ่นเทา ได้รับเลือกให้เป็นเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ คนปัจจุบัน (วาระ 5 ปี)

การเมืองภายในจีนยังคงมีเสถียรภาพภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เมื่อวันที่ 8-14 พฤศจิกายน 2545 ได้มีการประชุมสมัชชาพรรคสมัยที่ 16 ซึ่งมีการถ่ายโอนอำนาจจากผู้นำรุ่นที่ 3 ซึ่งมีนายเจียง เจ๋อหมิน เป็นแกนนำ ไปยังรุ่นที่ 4 ซึ่งมีนายหู จิ่นเทา เป็นแกนนำ

นายหู จิ้นเทา

ที่ประชุมได้แต่งตั้งนายหู จิ้นเทา เป็นเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีน สืบแทนนายเจียง เจ๋อหมิน พร้อมทั้งแต่งตั้งสมาชิกถาวรประจำกรมการเมือง (Members of Standing Committee of the Political Bureau of the Central Committee of CPC) อีก 8 คน ถือได้ว่าบุคคลทั้ง 9 คนนี้ เป็นผู้ที่มีความสำคัญทางการเมืองระดับสูงสุดของจีน

ระหว่างวันที่ 5-18 มีนาคม 2546 ได้มีการประชุมสภาประชาชนแห่งชาติสมัยที่ 10 ขึ้น ในการประชุมครั้งนี้ได้มีการสรุปผลการบริหารประเทศในช่วง 5 ปี พร้อมทั้งแต่งตั้งผู้นำรัฐบาลชุดใหม่ โดยได้แต่งตั้งให้ นายหู จิ้นเทา เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีน เป็นประธานาธิบดี (สืบแทนนายเจียง เจ๋อหมิน) และนายเวิน เจียเป่า เป็นนายกรัฐมนตรี (สืบแทนนายจู หรงจี) ในขณะที่ นายเจียง เจ๋อหมิน ยังคงดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการทหารพรรคคอมมิวนิสต์จีนต่อไปอีกสมัย ต่อมา ในการประชุมคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน ครั้งที่ 4 ของ สมัชชาพรรคสมัยที่ 6 ระหว่างวันที่ 16-19 กันยายน 2547 ได้อนุมัติให้นายหู จิ้นเทา ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการทหาร (สืบแทนนายเจียง เจ๋อหมิน) โดยจะมีผลเมื่อได้รับความเห็นชอบจากสภาประชาชนในเดือนมีนาคม 2548

ผู้นำจีน สมัชชาพรรคสมัยที่ 16 ได้คัดเลือกบุคคลเป็นสมาชิกกรมการเมืองจำนวน 25 คน (เพิ่มจากเดิม 3 คน) และสมาชิกกรมการเมือง 25 คนนี้ ได้เลือกตั้งสมาชิกถาวรประจำ

กรมการเมือง (Standing Committee of the Political Bureau of the Central Committee) จำนวน 9 คน (เพิ่มขึ้นจากเดิม 2 คน) เรียงตามลำดับอาวุโส ได้แก่

1. นายหู จิ้นเทา (Hu Jintao)
2. นายอู๋ ปางกั๋ว (Wu Bangguo)
3. นายเวิน เจียเป่า (Wen Jiabao)

4. นายเจี๋ย ชิ่งหลิน (Jia Qinglin)
5. นายเจิง ชิ่งหง (Zeng Qinghong)
6. นายหวง จวี (Huang Ju)
7. นายอู๋ กวานเจิ้ง (Wu Guanzheng)
8. นายหลี่ ฉางชุน (Li Changchun)
9. นายหลัว ก้าน (Luo Gan)

เศรษฐกิจ เศรษฐกิจจีนยังขยายตัวอย่างต่อเนื่องภายใต้กรอบนโยบายการปฏิรูปและการเปิดประเทศที่ ดำเนินมาตั้งแต่ปี 2521 รัฐบาลจีนมีเป้าหมายที่จะเน้นผลผลิตทางการเกษตรให้พอเพียงสำหรับการบริโภคภายในประเทศ ในขณะเดียวกัน ก็จะเน้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีระดับสูงด้วย ในปี 2544 จีนได้เข้าเป็นสมาชิก WTO และได้ตั้งเป้าหมายว่า เมื่อถึงปี 2548 การค้าต่างประเทศจะมีมูลค่า 6 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยจีนยังเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้า จีนตั้งเป้าหมายว่า เมื่อถึงปี 2548 รายได้เฉลี่ยต่อหัวจะเพิ่มขึ้นเป็น 1,130 ดอลลาร์สหรัฐ และ ปี 2553 จะเพิ่มขึ้นเป็น 1,600 ดอลลาร์สหรัฐ

สังคม การเปิดประเทศและการปฏิรูปเศรษฐกิจของจีนส่งผลให้ประชาชนจีนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมอย่างกว้างขวาง อาทิ ปัญหาการแพร่ขยาย ของอิทธิพลตะวันตก ปัญหายาเสพติด ปัญหาการเพิ่มประชากร ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม เนื่องจาก รายได้ของประชาชนในเมืองและชนบทมีความแตกต่างอยู่มาก รัฐบาลจีนได้พยายามแก้ปัญหาโดยใช้มาตรการควบคุมและรณรงค์ให้ประชาชนยึดมั่นในอุดมการณ์สังคมนิยมและชาตินิยม ควบคุมสื่อมวลชนและอินเทอร์เน็ต เพื่อควบคุมการเผยแพร่ข้อมูลที่อาจเป็นภัยคุกคามต่อประเทศ ขณะเดียวกัน ก็พยายามลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ตลอดจนให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนในการประกอบธุรกิจและการดำเนินชีวิตประจำวันมากขึ้น

เศรษฐกิจการค้า เงินตรา สกุลเงินเรียกว่า “เหรินหมินปี้” โดยมีหน่วยเรียกเป็น “หยวน”

อัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 8.04 หยวน (มี.ค. 2549)

1 ยูโร เท่ากับ 9.81 หยวน (มี.ค. 2549)

1 หยวน เท่ากับ 4.88 บาท (มี.ค. 2549)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี 1,700 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2548) (ปี 2546 เป็นปีแรกที่สูงเกิน 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ)

GDP ประมาณ 2,270,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (18,230,000 ล้านหยวน) (ปี 2548) ถือว่าเศรษฐกิจของจีนมีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 5 ของโลก

GDP Growth 9.5% (ปี 2547) 9.9% (ปี 2548)

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ 819,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2548) เพิ่มขึ้นจากปี 2547 คิดเป็น 128,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อัตราเงินเฟ้อ ร้อยละ 1.9 (ปี 2548)

การค้าระหว่างประเทศ เศรษฐกิจจีนยังขยายตัวอย่างต่อเนื่องภายใต้นโยบายการปฏิรูปและการเปิดประเทศที่ดำเนินมาตั้งแต่ปี 2521 รัฐบาลจีนมีเป้าหมายที่จะเน้นผลผลิตทางการเกษตรให้พอเพียงสำหรับการบริโภคภายในประเทศ โดยการเน้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีระดับสูง เพื่อยกระดับการผลิตและการกระจายรายได้อย่างเท่าเทียมกันด้วย การค้าระหว่างประเทศของจีนในปี 2548 มีมูลค่ารวม 1,422,120 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 23.2 จากมูลค่าการค้ารวมในปี 2547 จีนนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศมูลค่า 660,120 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 17.6 และส่งออกสินค้ามูลค่า 762,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 28.4

นโยบายสำคัญด้านเศรษฐกิจของจีน มีรายละเอียด ดังนี้

1. ยึดมั่นการกระตุ้นอุปสงค์ของตลาดภายในประเทศต่อไป
2. ดำเนินนโยบายการคลังในเชิงรุกอย่างต่อเนื่อง เพื่อยึดเป็นยุทธศาสตร์ระยะยาวของประเทศ รวมทั้งรักษาเสถียรภาพของค่าเงินหยวน
3. เร่งปรับโครงสร้างด้านการเกษตร การปฏิรูปชนบท และการเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร
4. เร่งปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจในเชิงยุทธศาสตร์ โดยเน้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยี แก่วิสาหกิจจีน ยกกระดับมาตรฐานเทคโนโลยีการผลิต พัฒนาด้านการศึกษา เพื่อเสริมสร้างศักยภาพบุคคล และใช้โอกาสที่จีนเข้าเป็นสมาชิก WTO ขยายการติดต่อและร่วมมือกับต่างประเทศ
5. ปรับเปลี่ยนการบริหารงานด้านเศรษฐกิจของภาครัฐ เพื่อความเป็นเอกภาพของนโยบายและความโปร่งใส ซึ่งจะยกระดับการทำงานให้สอดคล้องกับหลักสากล รวมทั้งฝึกฝนอบรมบุคลากรที่เชี่ยวชาญในกฎหมายและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

6. พัฒนาภาคตะวันตก เพื่อลดความเหลื่อมล้ำระหว่างการพัฒนา และมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนทางภาคตะวันออก และตะวันตก

7. พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และอุตสาหกรรมไฮเทค เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน และเพิ่มมูลค่าของสินค้า

8. จีนมีนโยบายเปิดกว้างด้านตลาดหลักทรัพย์ โดยนักลงทุนต่างชาติที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสามารถยื่นขอใบอนุญาต Qualified Foreign Institutional Investor: QFII จากคณะกรรมการกำกับและดูแลตลาดหลักทรัพย์จีน (China Securities Regulatory Commission: CSRC) โดยนโยบายดังกล่าวเริ่มใช้อย่างเป็นทางการเมื่อปลายปี 2545

ในปัจจุบันตลาดหุ้นและตลาดพันธบัตรจีนมีมูลค่าการลงทุนสูงถึง 500,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเดิมสงวนไว้สำหรับนักธุรกิจจีนเท่านั้น การเปิดตลาดจึงเปรียบเสมือนการเปิดโอกาสในการลงทุนที่มีมูลค่าสูงให้แก่ักลงทุนต่างชาติ ขณะเดียวกัน จะช่วยระดมทุนใหม่ ๆ และสร้างความชำนาญให้แก่ตลาดหลักทรัพย์จีน และกระตุ้นให้เกิดแรงซื้อขายในตลาดหุ้น

ตลาดส่งออกสินค้าที่สำคัญ สหรัฐฯ ฮองกง ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ เยอรมัน

ตลาดนำเข้าสินค้าที่สำคัญ ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ สหรัฐฯ เยอรมัน

สินค้าออกที่สำคัญ ชิ้นส่วนและวัสดุอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เสื้อผ้า รองเท้า เครื่องกระเป่าเดินทาง เฟอร์นิเจอร์และส่วนประกอบ

สินค้าเข้าที่สำคัญ แผงวงจรไฟฟ้า น้ำมันปิโตรเลียมดิบและน้ำมันดิบ ชิ้นส่วนและวัสดุอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สินแร่ เครื่องจักร

การลงทุนจากต่างประเทศ ในส่วนของการลงทุนจากต่างประเทศ มูลค่าเงินลงทุนในจีน (FDI) มีมูลค่าประมาณ 60,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2548) เพิ่มขึ้นร้อยละ 13.3 จากมูลค่า FDI ในปี 2546

ผู้ลงทุนที่สำคัญ ฮองกง ไต้หวัน สหรัฐฯ เยอรมนี สิงคโปร์ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

ไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2518 ความสัมพันธ์ไทย-จีนดำเนินมาด้วยความราบรื่นบนพื้นฐานของความเสมอภาค เคารพซึ่งกันและกัน ไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน และอยู่ภายใต้หลักการของผลประโยชน์ร่วมกันเพื่อธำรงไว้ซึ่งความมั่นคง สันติภาพ และเสถียรภาพของภูมิภาค และได้มีความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด โดยเฉพาะในช่วงสงครามกัมพูชาที่ได้ทำให้ทั้งสองฝ่ายมีความไว้นับถือใจกันซึ่งเป็นแนวทางการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการเมืองที่ดีและได้

ขยายไปสู่ความร่วมมือทางการค้า เศรษฐกิจ และการลงทุน เมื่อสิ้นสุดสงครามเย็นและจีนสามารถมีความสัมพันธ์กับอาเซียนทุกประเทศแล้ว ความสำคัญของไทยต่อจีนในทางยุทธศาสตร์ได้ลดลงไปจากเดิม ความสัมพันธ์ในปัจจุบันจึงได้เน้นด้านการค้าและเศรษฐกิจบนพื้นฐานของผลประโยชน์ต่างตอบแทนเป็นหลัก

ไทยกับจีนไม่มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งใดๆ ที่ตกทอดมาจากประวัติศาสตร์ การไปมาหาสู่ของผู้ในระดับสูงสุดก็เป็นไปอย่างดียิ่ง โดยเฉพาะการเสด็จ เยือนจีนอย่างเป็นทางการของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เมื่อเดือนตุลาคม 2543 การแลกเปลี่ยนการเยือนของนายกรัฐมนตรีไทย-จีน ในปี 2544 การเสด็จ เยือนจีนของพระบรมวงศานุวงศ์ของไทยมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการเสริมสร้างและกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างสองประเทศให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น รวมทั้งการส่งเสริมมิตรภาพและความเข้าใจระหว่างประชาชนของสองประเทศอีกด้วย

ปัจจุบันความสัมพันธ์ไทย-จีนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้นในทุกด้าน ทั้งกรอบทวิภาคี พหุภาคี และเวทีภูมิภาค เช่น ASEAN-China Annual Consultation, ASEAN+3, ARF, ASEM เป็นต้น ในการเยือนจีนเมื่อเดือนสิงหาคม 2544 ไทยและจีนต่างเห็นพ้องที่จะมุ่งพัฒนาความสัมพันธ์และขยายความร่วมมือระหว่างกันให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในลักษณะของความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ การเยือนจีนของนายกรัฐมนตรีประสบความสำเร็จหลายด้าน เช่น ความร่วมมือด้านยาเสพติด ด้านการเงิน การคลัง พาณิชยกรรม รวมทั้งได้ลงนามความร่วมมือด้านวัฒนธรรมระหว่างไทย-จีน และบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดตั้งสภาธุรกิจไทย-จีน/ จีน-ไทย

ปี 2548 เป็นปีครบรอบ 30 ปีของการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการระหว่างไทยและจีน ทั้งสองประเทศจะมีการจัดกิจกรรมเฉลิมฉลองร่วมกันเป็นจำนวนมาก เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและใกล้ชิดกันเป็นพิเศษระหว่างไทยและจีน อาทิ การแลกเปลี่ยนการเยือนในระดับผู้นำ โดยนายกรัฐมนตรีได้เดินทางเยือนจีนอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนกรกฎาคม 2548 เพื่อร่วมฉลองในกิจกรรมต่างๆ ที่รัฐบาลไทย-จีนร่วมกันจัดขึ้นที่จีน การจัดกิจกรรมฉลองร่วม การจัดทำหนังสือที่ระลึก การจัดงานสายสัมพันธ์สองแผ่นดิน และการแลกเปลี่ยนเยาวชน เป็นต้น

2. ด้านเศรษฐกิจ เมื่อวันที่ 18 มิ.ย. 2546 ได้มีการลงนามความตกลงเร่งลดภาษีสินค้าผักและผลไม้ระหว่างไทย-จีน (Agreement between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the People's Republic of China on Accelerated Tariff Elimination under the Early Harvest Programme of the Framework Agreement on Comprehensive Economic Cooperation between ASEAN and China) ซึ่งช่วยลดอุปสรรค

ด้านภาษีในการค้าสินค้าผักและผลไม้ (สินค้าพิกัดภาษี 07 08) ทั้งประเทศไทย และจีนมีความพร้อมในการลดภาษีอยู่แล้ว ซึ่งได้มีผลยกเว้นภาษีสำหรับสินค้า 116 รายการ ในพิกัดภาษี 07 08 ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546

การค้าของไทยกับจีน การค้าไทย-จีนในปี 2548 มีมูลค่า 20,343.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 33.31 ไทยส่งออก 9,183.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐและนำเข้า 11,159.8 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าเข้าจากไทยที่สำคัญ สายอากาศและเครื่องสะท้อนสัญญาณทางอากาศ พลาสติก มันสำปะหลัง คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ ใดโอด ทรานซิสเตอร์และอุปกรณ์กึ่งตัวนำ แผงวงจรไฟฟ้า ไม้ที่เลื่อยแล้ว

สินค้าที่จีนส่งออกมาไทยที่สำคัญ ผลิตภัณฑ์เหล็กสำเร็จรูป ผลิตภัณฑ์แผ่นเหล็ก รีดร้อน เครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับโทรศัพท์หรือโทรเลขแบบใช้สาย เงิน ตะกั่ว

การลงทุนของไทยในจีน ณ ปี 2547 ไทยลงทุนในจีนรวม 149.32 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารสัตว์ ัญพืช ฟาร์มสัตว์ มอเตอร์ไซค์ โรงแรม ร้านอาหาร การนัดแผนไทย

การลงทุนของจีนในไทย ณ ปี 2548 จีนลงทุนในไทยรวม 2,286 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก และอุตสาหกรรมโลหะพื้นฐานการลงทุนที่จีนได้รับอนุมัติจากรัฐบาลจีนมีจำนวนทั้งสิ้น 15 โครงการ ประกอบด้วยกิจการก่อสร้าง การค้า ธนาคาร การแปรรูปโลหะ การท่องเที่ยว อสังหาริมทรัพย์ สายการบิน เครื่องจักร ร้านอาหาร และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

6. บทสรุป (Conclusion)

แม้ว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนจะมีการปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ก็ตาม แต่รัฐบาลจีนก็สามารถพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง รวมทั้งการศึกษา จนทำให้หลาย ๆ ประเทศ ได้ขิ่คิดและพยายามลอกเลียนการจัดการศึกษาตามแบบฉบับของจีน

กล่าวได้ว่าสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศชาติของจีนนั้นคือ ความกตัญญูในบรรพบุรุษ ความรักในความยิ่งใหญ่ของชาติของประชาชน และประชาชนพร้อมก้าวไปสู่การพัฒนาแบบใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไปอีก

บรรณานุกรม

- ธงชัย สมบูรณ์. “มัดหมี่ไหม... ไทยอีสาน” *ข่าวบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. 4 (3, สิงหาคม, 2543): 9.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. *รายงานการปฏิรูปการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทธรรมสาร จำกัด. 2541.
- อบรม สันภิบาล. *ระบบการศึกษานานาชาติ*. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์, 2537.
- อรสา สุขเปรม. “การศึกษาในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน” *วิทยจารย์*. 9 (2 กุมภาพันธ์ 2540): 118 – 121.
- Altbach, P.G., Arnove, R.F. and Kelly, G.P. **Comparative Education**. U.S.A: Macmillan Publishing Co., Inc., 1982.
- Cookson, P.W., Sadounik, A.R. and Semel, S.F., (ed.) **International Handbook of Educational Reform**. U.S.A.: Greenwood Publishing Group, Inc. 1992. Publishes, Inc. 1993.
- UNESCO. **World Education Report 1998**: France: Darantiere, 1998.
- Webster’s New Encyclopedic Dictionary**. U.S.A.: Black Dog & Leventhal
- <http://www.mfa.go.th/web/479.php?id=63>
- <http://www.personal.ksu.edu/~dbski/>